

Täysistunto

Torstai 12.5.2022 klo 16.03—18.34

6. Lakialoite laiksi rikoslain 2 c luvun muuttamisesta

Lakialoite LA 19/2022 vp Marko Kilpi kok ym.

Lähetekeskustelu

Toinen varapuhemies Juho Eerola: Lähetekeskustelua varten esitellään päiväjärjestyksen 6. asia. Puhemiesneuvosto ehdottaa, että asia lähetetään lakivaliokuntaan.

Lähetekeskusteluun varataan tässä yhteydessä enintään 30 minuuttia. Asian käsittelyssä noudatetaan aikataulutettujen asioiden osalta sovittuja menettelytapoja. — Aloitteen ensimmäinen allekirjoittaja, edustaja Kilpi, olkaa hyvä.

Keskustelu

18.00 **Marko Kilpi kok** (esittelypuheenvuoro): Arvoisa puhemies! Tämän lakialoitteen tarkoituksena on suojella kansalaisia pahimmilta rikoksentekijöiltä. Aloitteen perusteella voitaisiin jatkaa kerralla enintään viidellä vuodella sellaisten ihmisten vankeutta, jotka on tuomittu vähintään kymmenen vuoden vankeusrangaistukseen ja joiden todetaan olevan edelleenkin konkreettisesti vaaraksi yhteiskunnalle ja muille kansalaisille.

Tätä tilannetta voidaan valaista kuvaavasti muutamien esimerkkien kautta:

Moni varmasti tunnistaa suomalaisesta rikoshistoriasta niin sanotun sarjakuristajatapauksen. Tämä rikossarja alkaa jo 80-luvulta, jolloin sarjakuristajan ensimmäiseksi uhriksi valikoitui hänen oma äitinsä. Sitä ennen tämä tekijä oli osoittanut jo selviä merkkejä taipumuksistaan, yrittäen jo 16-vuotiaana kuristaa ja raiskata alaikäisen tytön. Tämä teko ei kuitenkaan vielä onnistunut. Erityispiirteenä tässä tapauksessa voidaan pitää sitä, että hän käytti jo silloin tekoa tehdessään nahkahansikkaita.

Vuoden kuluttua äitinsä kuolemasta sarjakuristaja houkutteli kotiinsa kaksi 12-vuotiaa tyttöä, joista toisen hän kuristi kuoliaaksi ja toiselle teki seksuaalista väkivaltaa — tämä uhri pääsi tilanteesta karkuun ja säilyi hengissä. Vasta tämän tapauksen yhteydessä kävi ilmi, että sarjakuristaja oli tappanut myös äitinsä. Myös tuolloin hänellä oli nahkahansikkaat käsissään, mikä on jo aikamoinen osoitus pakonomaisesta ja rituaalimaisesta toiminnasta henkirikosten yhteydessä.

Sarjakuristaja sai henkirikoksista vankeustuomiot, joista hän pääsi ehdonalaiseen vapauteen. Tämä tarkoitti sitä, että 43-vuotias nainen menetti henkensä. Jälleen tuli tuomio, ja kun sitä oli kärsitty riittävästi, oli aika koevapaudelle. Sitä ennen hänelle oli tehty vaarallisuusselvitys, jossa todettiin, että hän ei ole valmis siviilielämään — toisin sanoen hän on vaaraksi muille ihmisille. Siitä huolimatta hänet jouduttiin vapauttamaan, ja sarjakuristaja jatkoi pakonomaista toimintaansa. Seurasi useita tapon yrityksiä, törkeitä raiskauksia, vapaudenriistoja ja törkeitä pahoinpitelyjä, jotka kaikki tapahtuivat naisia kohtaan, ja luonnollisesti kuristaminen oli toiminnassa olennaisesti mukana.

Pöytäkirjan asiakohta PTK 54/2022 vp

Sarjakuristaja sai näistä teoistaan jälleen vankeustuomion. Siitä vapauduttuaan alkoi hyvin hämmentävä tapahtumasarja, jossa poliisi yritti saada sarjakuristajan vangittua uusien henkirikosten valmistelusta, eli hän oli suunnitellut hyvin yksityiskohtaisesti seuraavia henkirikoksiaan, mutta vangitseminen ei onnistunut. Myöhemmin hovioikeus määräsi vangittavaksi hänet näiden rikosten valmistelusta, mutta käräjäoikeus kumosi syytteet. Kaiken tämän edestakaisen pallottelun aikana tämä sarjakuristaja ennätti tappaa seuraavan uhrinsa, suunnitelmiensa mukaisesti.

Eli toisin sanoen yhteiskunta on tiennyt jo vuosikymmeniä, että sarjakuristaja toimii pakonomaisesti, että hänellä on hyvin vaarallisia taipumuksia, joiden toteuttamista hän ei itse pysty estämään eikä välttämättä edes haluakaan. Poliisi niin kuin käytännössä myös koko oikeusketjokin on ollut hänen kimpussa, mutta lainsäädännön ja sen puutteiden vuoksi häntä ei ole pystytty eristämään muusta maailmasta, ja sen vuoksi ihmisiä on kuollut ja joutunut hyvin vakavien rikosten uhriksi.

On myös aivan liikaa toisenlaisia esimerkkitapauksia, jotka ovat vielä kammottavampia kuin tämä sarjakuristajan tapaus. Ne liittyvät lasten seksuaalisiin hyväksikäyttötapauksiin. Tässä sarjakuristajan tapauksessa on selväpiirteisiä, pakonomaisia käyttäytymistapoja, joita tekijä toistaa hyvin rituaalimaisesti. Lasten seksuaalisissa hyväksikäytöissä tällainen toiminta toistuu myös joidenkin tekijöiden kohdalla, ja usein niissä tapauksissa toiminta menee huomattavasti pitemmälle. Niissä tapauksissa tekijän maailmassa ei ole mitään muuta kuin se rituaali — kaikki muu on toisarvoista ja merkityksetöntä. Rituaalia rakennetaan koko elämän ajan, ja se hallitsee koko elämää. Se on hyvin pikkutarkkaa ja monivaiheista, ja jokaisella pienellä yksityiskohdallakin on suuri, ylikorostunut merkitys, joista ei voi tinkiä eikä niitä voi jättää toteuttamatta.

Jotkut rituaalimaista hyväksikäyttöä toteuttavat rikolliset tekevät itsestään ja toiminnastaan jopa hyvin yksityiskohtaisen ohjekirjan, joka on kuin opaskirja pahan syvään ytimeen. Ne opaskirjat on tarkoitettu alaikäisiä lapsiuhreja varten. Rituaalin toteuttaminen on heille ainoa keino pitää oma pää ja maailma kasassa, ja siksi siitä tulee heille koko elämän keskipiste ja ainoa tarkoitus elämälle, ja sen vuoksi he jatkavat näiden rikosten tekemistä varmuudella.

Arvoisa puhemies! Me pystymme tunnistamaan tällaiset tapaukset mutta emme pysty varjelemaan yhteiskuntaa niiltä. Näissä tapauksissa tekijä toteuttaa toimintaansa koko ikänsä, mikä tarkoittaa sitä, että uhreja ennättää tulla valtavia määriä, jopa monta sukupolvea, sillä toiminta saattaa kattaa useita vuosikymmeniä. Kun uhrina on lapsi, hyvin usein se tarkoittaa sitä, että se voi pilata koko loppuelämän.

Tällaisissa tilanteissa nousee aina keskusteluun myös se, miksi näin vaarallisia ihmisiä ei voida määrätä tahdonvastaiseen suljettuun hoitoon. Tosiasia on se, että vaikka tiedetään heidän olevan hyvin vaarallisia ja tiedetään heidän jatkavan vapaana ollessaan vakavien rikosten tekemistä, heillä ei siitä huolimatta välttämättä ole sellaista diagnoosia, jonka perusteella heidät voitaisiin määrätä tahdonvastaiseen suljettuun hoitoon. Sellaisen kynnyksen huomattavan korkea, ja sellainen diagnoosi vaatisi selvää, mittavaa mielenterveydellistä häiriötä tai sairautta, käytännössä psykoottista oireilua, jota näissä tapauksissa ei yleensä ole. Tämän sarjakuristajankin kohdalla hänet on useaan kertaan tutkittu, todettu Wikipediankin mukaan psykopaattisia oireita omaavaksi, mutta psykopatiaa ei ole luokiteltu sairaudeksi.

Siksikin meillä on oltava tällaisia tapauksia varten oma lainsäädäntönsä ja keinot pitää heidät eristettynä yhteiskunnasta. Siinä vaiheessa, kun todetaan heidän olevan vaaratto-

Pöytäkirjan asiakohta PTK 54/2022 vp

mia, heidät voidaan päästää vapauteen. Norjassa varmuusvankeus on käytössä, ja siellä muun muassa Anders Behring Breivik tulee pysymään lukkojen takana lopun ikänsä. Norjalaisten viranomaisten ja kansalaisten kanssa käymieni keskustelujen pohjalta voin sanoa, että norjalaiset ovat hyvin tyytyväisiä tästä lainsäädännöstä ja sen olemassaolosta. Breivikillä on tilillään 77 ihmisen henki, ja suurin osa heistä oli nuoria ihmisiä.

Arvoisa puhemies! Tässä on kyse ihmisistä, jotka tekevät erittäin pahoja tekoja. Meillä on yhteiskuntana oltava keinoja estää heidän toimintansa. Se olisi täysin mahdollista tämän lakialoitteen pohjalta. Norjassa varmuusvankeuteen määrätään vuodessa noin 15 kertaa. Miettikää, miten paljon pahaa ja kärsimystä nuo 15 ihmistä ennättäisivät ilman tätä lakia saada aikaan. Psykiatrisen vankisairaalan ylilääkäri Hannu Lauerma on arvioinut, että asiantuntijoiden keskuudessa vallitsee sellainen käsitys, että Suomessa on tällä hetkellä noin parinkymmenen henkilön joukko, jota ei koskaan pitäisi päästää vapauteen, mutta ikävä kyllä nykylainsäädännön puitteissa näin joudutaan tekemään ja heidän kohdallaan me tiedämme, että ihmishenkiä tullaan menettämään, kun heidät lasketaan vapaalle. Me annamme sen tapahtua. Kenen silloin on vastuu?

Arvoisa puhemies! Tämä lakialoite on tehty yhteistyössä edustaja Pihla Keto-Huovisen kanssa. Oikein iso kiitos hänelle tästä yhteistyöstä. — Kiitos.

Toinen varapuhemies Juho Eerola: Kiitos. — Edustaja Heinonen.

18.09 Timo Heinonen kok: Arvoisa herra puhemies! Lämmin kiitos edustajakollega Kilvälle ja edustaja Keto-Huoviselle tästä rikoslain 2 c §:n muutoksesta, jossa esitetään siis Suomeen käyttöön otettavaksi tietynlaista varmuusvankeutta. Pakkohoitoratkaisuja meillä on, mutta näissä tapauksissa, joita edustaja Kilpi edellä kuvasi, on paljon sellaisia, joissa tämä ratkaisu ei ole käytössä vaan edessä on se, että näitä henkilöitä vapautuu — sarjamurhaajia, joukkosurmaajia, koulusurmaajia ja niin pois päin. Hän nosti esille tämän Norjan massamurhaajan, joka sai 21 vuoden tuomion, jota viiden vuoden jaksoin voidaan jatkaa, ja siellä on kerrottu, että tämä tekijä ei tule koskaan vapautumaan.

Olen itse edustajaurani aika alkuvaiheessa nostanut esille näitä vaarallisuusarviointoja, ja saimme niihin joitain muutoksia. Niitä ryhdyttiin tekemään laajemmin väkivaltarikollisille, ja joissain tapauksissa vapautuminen on pystytty niiden kautta estämään, eli sitä laajennettiin useampiin. Mutta edelleen, kerta toisensa jälkeen ihmetyttää, että hovioikeudessa — ymmärtääkseni aina Helsingin hovioikeudessa, joka näitä käsittelee — ei näitä vaarallisuusarviointoja lueta sellaisella vakavuudella kuin mielestäni pitäisi, ja olen tehnyt aiemmin esityksen siitä, että vaarallisuusarvioinnit tehtäisiin Helsingin hovioikeutta sitoviksi, että niiden yli ei mentäisi. Kerta toisensa jälkeen tuntuu järkyttävältä tällaisten uutisten lukeminen, joita olen täällä istunnossakin aiemmin esillä pitänyt, joissa tekijä on vapautettu ja on tiedetty hänet vaaralliseksi ja vain hetken päästä hän on syyllistynyt uuteen tekoon.

Edustaja Kilpi tässä edellä toi esille, että meillä on noin 20 elinkautisvankia, jotka ovat sellaisia, että heitä ei todennäköisesti pitäisi koskaan vapauttaa. Tätä lainsäädäntöä pitäisi varmuusvankeuden käyttöönoton kautta vahvistaa, niin kuin Kilpi ja Keto-Huovinen esittävät.

Itse toivon myös, että tämä vaarallisuusarviointi voitaisiin tehdä Helsingin hovioikeutta sitovaksi. Itse valitettavasti näissä tilanteissa luotan enempi lääkäreihin, jotka arvioivat vangin vaarallisuutta, riskiä uuteen tekoon, kuin hovioikeudessa tehtyihin ratkaisuihin.

Pöytäkirjan asiakohta PTK 54/2022 vp

Toinen varapuhemies Juho Eerola: Näin. — Edustaja Keto-Huovinen.

18.12 Pihla Keto-Huovinen kok: Arvoisa puhemies! Asiantuntijoiden varoitusten mukaan korkean uusimisriskin vangit ovat liian usein vapauduttuaankin riski kansalaisten turvallisuudelle. Vuosina 2011—2018 hovioikeus vapautti 17 elinkautiseen vankeuteen tuomittua vankia, joiden väkivaltariski oli arvioitu suureksi ja joiden vapauttamista Rikosseuraamuslaitos vastusti omassa lausunnossaan. Edustaja Kilpi valotti omassa puheenvuorossaan tapauksia, joissa on ennalta ollut nähtävissä, mitä tulee tapahtumaan.

Tämänlaisten rikoksenteekijöiden rikosten uusimisen estämiseksi olemme edustaja Kilven kanssa tehneet lakialoitteen, jossa ehdotetaan varmuusvankeuden käyttöön ottamista Suomessa. Tällä hetkellä käytäntö on se, että vaikka henkilö arvioitaisiin korkean riskin tapaukseksi, niin jossain vaiheessa hänet tavataan vapauttaa. Varmuusvankeus tarkoittaisi, että henkilön, joka on tehnyt rikoksen, josta säädetty enimmäisrangaistus on vähintään kymmenen vuotta vankeutta, tuomiota voidaan määrätä jatkettavaksi uudelleen enintään viidellä vuodella kerrallaan, mikäli tuomittua vankeusrangaistusta ei pidetä riittävänä muiden hengen, terveyden tai vapauden suojelemiseksi ja on olemassa ilmeinen vaara siitä, että rikoksenteekijä syyllistyy uudelleen vakavaan rikokseen.

Kansankielisesti sanottuna lailla saadaan erityisen vakavia rikoksia tehneet ja suuren uusimisriskin omaavat vangit pysymään telkien takana ja näin suojattua kansalaisten turvallisuutta. Lakia voidaan käytännössä soveltaa esimerkiksi terroristeihin tai erityisen vakaviin väkivalta- ja seksuaalirikoksiin syyllistyneisiin. Varmuusvankeutta voisi käyttää tilanteissa, joissa tuomitun riski vakavan rikoksen uusimiseen on korkea mutta edellytykset vankeuden jatkamiselle tai tahdosta riippumattomaan psykiatriseen hoitoon määräämiselle eivät kuitenkaan täyty.

Arvoisa puhemies! On totta, että tämän lain kohteena oleva yhteiskunnan turvallisuudelle vaaraa aiheuttavien henkilöiden joukko on pieni, mutta se on olemassa. Jokainen vakavan rikoksen uusiminen, jonka riski on nähty jo ennalta, on erittäin surullinen ja ennen kaikkea estettävissä oleva tragedia.

Helsingin Sanomien haastattelussa psykiatrisen vankisairaalan ylilääkäri Hannu Lauerman on arvioinut Suomen tilannetta seuraavasti: ”Sanoisin niin, että asiantuntijoiden keskuudessa vallitsee sellainen käsitys, että on olemassa hyvin pieni ryhmä ihmisiä, joita ei tulisi koskaan päästää pois vankilasta.” Lauerman mukaan eri arvioiden mukaan kyseisen kaltaisia tapauksia löytyy Suomesta noin 20. Samassa Helsingin Sanomien artikkelissa rikosylitarkastaja Jonna Turunen on todennut, että Suomessa on henkilöitä, jotka vapautuessaan uusivat väkivaltarikoksensa lähes sadan prosentin todennäköisyydellä. Tämänlaisissa tapauksissa on mielestäni välttämätöntä toimia ja ottaa käyttöön varmuusvankeuden kaltaisia keinoja suojata kansalaisten turvallisuutta.

Vastaavankaltainen mahdollisuus varmuusvankeuteen on tarkasti rajatuissa tapauksissa käytössä muista Pohjoismaista Norjassa ja Tanskassa. Määräyksiä varmuusvankeuteen on Norjassa noin 15 kappaletta ja Tanskassa kahdesta viiteen kappaletta vuosittain, mutta sen tuomat hyödyt ovat todellisia yhteiskunnan turvallisuudelle vakavia riskejä aiheuttavien vankien pysyessä vankilassa.

Lakialoitteessamme esitetty ratkaisu mukailee keskeisiltä osin Norjan mallia sillä erolla, että mielentilatutkimusta edellytettäisiin kaikissa tapauksissa, kuten myös Tanskassa tehdään. Arvioitaessa rikoksenteekijän riskiä syyllistyä uudelleen vakavaan rikokseen kiinnitettäisiin huomiota vankeusrangaistukseen johtaneen rikoksen tai rikosten laatuun, tuo-

Pöytäkirjan asiakohta PTK 54/2022 vp

mitun muuhun mahdolliseen myöhempään rikollisuuteen, tuomitun käyttäytymiseen sekä muuhun tuomitun sosiaaliseen ja henkilökohtaiseen toimintaan. Näiden tietojen pohjalta varmuusvankeudesta saataisiin tarkkarajainen ja pienillä muutoksilla käyttöön otettava lainsäädäntötyökalu, jolla vältettäisiin helposti korkean uusimisriskin vankien vapautumista seuraava rikoksen välitön uusiminen. — Kiitos.

Toinen varapuhemies Juho Eerola: Kiitos. — Edustaja Mäkelä.

18.17 Jani Mäkelä ps: Arvoisa puhemies! Tämä lakialoite varmuusvankeudesta kiinnittää huomiota mielestäni tärkeään asiaan ja omalla tavallaan räikeään epäkohtaan suomalaisessa oikeusjärjestelmässä. Tämä aiemmissa puheenvuoroissa mainittu ylilääkäri Hannu Lauerman lausunto oli itsellenikin tuttu. On jäänyt mieleen tämä lause siitä, että ei ole välttämättä hyvä, että kaikki vangit Suomessa saavat uuden mahdollisuuden, sillä jotkut vangit ovat liian vaarallisia toisten ihmisten turvallisuudelle. Näin varmasti onkin. Lisäisin vielä tuohon sen, että eihän se Suomessa aina jää edes siihen toiseen mahdollisuuteen, eli kyllähän nämä monet rikoksenuusijat saavat kolmannen ja vielä useammankin mahdollisuuden uusia rikoksiaan. Elikkä kun oltaisiinkin vain siinä toisessa mahdollisuudessa, mutta kun ei olla. Kuten on mainittu, tämä joukko näitä ihmisiä ei ole valtavan suuri, mutta yhteiskunnalla tulisi kuitenkin olla keinot puuttua tähän ongelmaan aivan yleisen oikeuskäsityksenkin perusteella.

Toinen sellainen piirre, josta en suomalaisessa oikeusjärjestelmässä erityisesti pidä, on se, että elinkautinen vankeusrangaistus on käytännössä väistämättä määräaikainen. Eli Helsingin hovioikeus on valjastanut itsensä eräänlaiseksi vapautusautomaatiksi, jossa käytännössä automaattisesti elinkautisvangit saavat vapauden tietyn ajan kuluttua sen rangaistuksen langettamisesta. En kannata sellaista ajattelua, että elinkautisvangit heitettäisiin vankilaan ja avaimet sulatettaisiin — se ei ehkä istu suomalaiseen oikeuskäsitykseen sellaisenaan — mutta ei toisaalta pitäisi olla myöskään niin, että elinkautisrangaistuksesta vapautuu väistämättä ja automaattisesti tietyn ajan kuluessa. Kyllä sen pitäisi merkitä, että sen henkilön vapautuminen on jollain tavalla ehdonalaista, vapautuuko hän koskaan.

Näihin asioihin toivon meidän lainsäätäjien eduskunnassa puuttuvan.

Toinen varapuhemies Juho Eerola: Näin. — Edustaja Talvitie poissa. — Edustaja Kiljunen.

18.19 Kimmo Kiljunen sd: Arvoisa puhemies! Kiitän ensinnäkin edustaja Kilpeä tästä lakialoitteesta, joka nostaa tärkeän, ison teeman esille. — Kyllä tämä ajatus siitä, että meillä on, sanoisinko, psyykkisesti sairaita ihmisiä, jotka eivät ainoastaan ole taparikollisia vaan tämän psyykkisen sairautensa vuoksi toistavat erittäin vakavia rikoksia, joita kuvasitte järkeväällä tavalla, näitä ilmiöitä, on tietysti huolenaihe yhteiskunnalle ja turvallisuudellemme. Se on itsestään selvää kaikille.

Vastauksena teille on se, että kun tämmöinen — ymmärsinkö oikein — varmuusvankeus, että ihminen on pysyvästi vankilaan sijoitettuna, tavallaan elinkautisen rangaistuksen saavana, olisi ehkä teidän mukaanne yksi vaihtoehto, niin jäin itse vain miettimään, onko tässä kuitenkin itse asiassa kysymys enemmän henkisesti sairaasta ihmisestä. Silloin mieluummin pitäisi, ennemmin kuin rikoslain puolella, edetä pakkohoidon puolella, että sieltä puolelta haettaisiin näitä ratkaisuja niin, että ihminen olisi niin vahvasti valvo-

Pöytäkirjan asiakohta PTK 54/2022 vp

tussa ympäristössä, pakkohoidon omaisessa ympäristössä, että hän ei pysty näihin rikoksiin ryhtymään, suunnittelemaan, toteuttamaan. Jäin tätä vain pohtimaan, olisiko mieluummin täältä puolelta lähestyttävä kuin niin, että me ikään kuin tavoittelisimme uudestaan sellaista olotilaa, että meillä olisi elinkautisvankeusrangaistus käytössä. Tämä on pohdiske-lua minulla itselläni. En tunne asiaa riittävän pitkälle, ja jättäisin mielelläni tämän tämmöiseen harkintatilaan. Mutta kun on selvästi henkisestä sairaudesta kysymys enemmän kuin muusta, niin psyykkinen pakkohoitoratkaisu voisi olla luontevampi ja inhimillisempi.

Toinen varapuhemies Juho Eerola: Näin. — Vielä aloitteen ensimmäinen allekirjoittaja, edustaja Kilpi, olkaa hyvä.

18.21 Marko Kilpi kok: Arvoisa puhemies! Edustaja Kiljuselle sanoisin, että näissä tapauksissa totta kai tämmöistä pakkohoitokuviota tutkitaan ja selvitetään, mutta kyllä Suomessa on todella korkean kynnyksen takana tämmöinen pakkohoitoon määrääminen, eli todellakin se vaatii suorastaan psykoottisia oireita ynnä muita. Näissä tapauksissa hyvin usein näin ei ole, eli ei ole sellaista varsinaista diagnosoitavaa sairautta muuta kuin psykopatia, niin kuin tässä sarjakuristajatapauksessakin tuntuu olevan, mutta psykopatiaa kun ei ole luokiteltu sairaudeksi, ja se tie on sillä tavalla hyvin akkiä pystyssä. Vain muutamat tapaukset ovat tämmöisiä, joissa selkeästi mielenterveydellisistä syistä on semmoinen sairaus, psykoottinen käytös, joka aiheuttaa sen toiminnan, jolloinka voidaan sitten määrätä tämmöiseen hoitoon.

Tämä aloite todellakin tehtiin yhteistyössä edustaja Pihla Keto-Huovisen kanssa, ja 56 allekirjoittajaa tässä on. Iso kiitos heille, ja iso kiitos myös näille puheenvuoroille, mitä täällä on käytetty.

Kyllähän meillä lainsäädännössä ja tässä meidän oikeuskäytännössä se ilmeinen aukko on, että me tällaisia ihmisiä päästetään vapaalle, jotka tulevat tekemään hirvittäviä tekoja. Kyllä kehitys on sillä tavalla hyvin ilmeinen, että eivät nämä tule vähenemään, vaan kyllä rikokset koko ajan raaistuvat ja kaikki tämmöiset rikolliset ilmiöt tulevat monimutkaistumaan ja vaikeutumaan. Minä kyllä näen sen kehityksen semmoisena, että tällaiselle lainsäädännölle tulisi olemaan jatkossa yhä enemmän tarvetta, jotta me voidaan turvata tämä yhteiskunta varsinkin pahimmilta rikoksenteijöiltä. Nämä ovat yleensä semmoisia tekijöitä, että siinä vaiheessa, kun uhrin joutuvat tämmöisten tekijöitten käsiin, he ovat täysin kyvyttömiä puolustautumaan, ja sen takia meidän pitää pystyä se tekemään ja ennalta estämään nämä tapahtumat. — Kiitos.

Keskustelu päättyi.

Asia lähetettiin lakivaliokuntaan.